

אור הנר

עורך נריה אטון

י"ד אייר תשפ"ג

כניסת שבת: 19:05
 יציאת שבת: 19:56
 רבינו תם: 20:48

פרקי אבות
 פרק ד'

פרשת אמור

דבר העורך

"אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו, כי אם לשארו הקרוב אליו ולאביו"

בהשתתפות נכבדה בהוצאות הנישואין. הלה נענה בשמחה ואמר: "הנה אני שולח לכם מזוודה מלאה בכל טוב, מעילים ותכשיטים וכו'".

כמעט שהתחרטתי על פנייתי אליו, שכן לא לזה הוצרכת, אלא לכסף מזומן לשלם על הוצאות הנישואין, אולם, מנות וכיו"ב. אבל הלה לא הרפה ובמשך שבועיים רדף אחרי באומרו - ביום פלוני אשלח לך את המזוודה עם שליח פלוני.

הנדיב הודיע לי, שביום כ"ה חשון לפנות בוקר ינחת השליח בארץ, וביקש ממני שאשלח שליח להביא את המזוודה הזו.

קיצורו של דבר, ממשיך רבי אלימלך בידרמן לספר, ר' חיים ביקש מאברך שגר בהר נוף שיתקשר עם נהג המוניתי שמוליך את החבילה.

אך נוצר ביניהם 'טלפון שבור'. ובינתיים השעון מתקדם, 'זמן תפילת שחרית' הקבוע של האברך המסודר מתקרב, ונהג המוניתי לא נמצא.

האברך ביקש מהנהג להביא את החבילה לבית הכנסת 'בני תורה' שבהר נוף, אך ללא הצלחה, עד שהוברר שהנהג טעה והוא עומד כמה רחובות בסמוך לבית הכנסת כי נסע לבית הכנסת אחר. בלית ברירה יצא האברך מ'בני תורה' למצוא את הנהג, כשתוך כדי הילוכו הוא טוען בעצבים שהוא מפסיד את ה'מנין הקבוע' שלו, וזה הורס לו את כל היום.

ובאותו רגע אירע הנס הגדול!!! שתי דקות אחרי שהאברך יצא מבית הכנסת, עלו מחבלים בני עוולה לבצע את הפיגוע בבית הכנסת 'בני תורה' בהר נוף (הפיגוע הידוע בבית הכנסת בהר נוף) - והם ירו בדיוק לאותו מקום שיושב אותו אברך.

והנה, בדקו במצלמות האבטחה ומצאו שבזמן שאירע הטבח לא עלינו בבית הכנסת נראה האברך כשהוא יורד במדרגות כשבידו האחת מחזיק את הפלאפון סמוך לאזנו וידו השנייה מתנענעת מעלה ומטה לפי קצב דיבורו - כשהוא מבכה את מצבו על כך שמפסיד זמן, ואינו יודע שב'חסד' זה אינו הורס אלא 'מחיה' את יומו ואת שאר כל ימי חייו" סיים הרב בידרמן את סיפורו.

ללמדנו מה כוחו של חסד ואפילו הכי קטן. הבה ונשתדל כל אחד ואחד מאיתנו להתחזק במצוות החסד, ונזכה לאורך ימים ושנות חיים אמן, שבת שלום ומבורך.

הקשה רבי אברהם 'אבן עזרא' מה הטעם שהזכירה התורה את אמור של הכהן קודם אביו "לאמו ולאביו"?

ותירץ האבן עזרא: התורה הקדימה את אימו לאביו מכיוון שבדרך כלל הזכר חי יותר מהנקבה, ונמצא שעל הבן - הכהן, להיטמא במיתת אמו קודם מיתת אביו, שהרי האב מאריך יותר ימים.

ולכאורה יש להקשות: אם כן, מדוע בהמשך הפרשה לגבי קדושת כהן גדול הקדימה התורה מיתת אב לאם (פסוק י"א) "לאביו ולאמו לא יטמא" - אב קודם לאם, מה נשתנה כהן גדול שנזכר בו מיתת האב תחילה משאר הכהנים שהקדים בהם הכתוב מיתת האם לאב.

וראיתי בבאר הפרשה תירוץ נפלא: על פי הגמרא (ראש השנה י"ח). רבה ואב"י היו מזרעו של עלי הכהן. על צאצאי עלי נגזר שימותו בקיצור ימים ושנים. רבה שעסק בתורה חי ארבעים שנה, אב"י שעסק בתורה ובנוסף עסק בגמילות חסדים חי שישים שנה. **רואים מהגמרא שמצוות גמילות חסדים בכוחה להאריך ימים.**

וידוע שהרוצח נפש בשגגה גולה לערי מקלט, ודינו של הגולה לעיר מקלט שצריך לשבת שם - "עד מות הכהן הגדול" (במדבר ל"ה, כ"ה). ואומרת הגמרא (מכות י"א). שאותם רוצחים שגלו לערי מקלט היו מתפללים שימות הכהן הגדול, כדי שיוכלו לצאת מהעיר המקלט ולחזור לחיק משפחתם. לכן האימהות של הכהנים הגדולים היו מספקות לרוצחים בשגגה אוכל ובגדים כדי שלא יתפללו על בניהם הכהנים שימותו.

ומכיוון שאמותיהם של הכהנים הגדולים עסקו בגמילות חסדים, **לכן זכו לאריכות ימים ושנים והאריכו ימים יותר מטבען** (כמו שלמדנו מהגמרא עם רבה ואב"י) - יותר מהזכרים, לכן כתבה התורה לגבי כהן גדול שמיתת אמו תהיה אחרי מיתת אביו "לאביו ולאמו", מכיוון שהיא עשתה חסדים, וסיפקה אוכל ומזון לרוצחים בשוגג, היא תמות אחרי בעלה.

לא יאומן!!

האימהות של הכהנים הגדולים על פי רוב היו אמורות למות לפני בעליהן אך מחמת החסד האריכו ימים.

סיפר הגאון הצדיק רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א: שמעת י מעשה נורא מהרב החשוב ר' חיים אלעזר ראזנפעלד:

"לפני כמה שנים ערכנו הכנות לנשואי כלה יתומה בחודש חשון תשע"ה. באחד הלילות פניתי לנדיב ידוע בחו"ל ברצוני לזכות אותו

פניני הבן איש חי

ונראה לבאר, שאילו היו מביאים את העומר ביום הראשון היה פתחון פה למקטרג לומר, שאין ישראל מקימים את המצוות לשם שמים, שכל הסיבה שמביאים את העומר הוא רק כדי שתתברך התבואה ולא משום שכך הוא רצונו של הבורא, ולכן אנו ממתינים עד לאחר שנגזר כבר הדין של התבואה ורק אז אנו מביאים את העומר, שבכך אנו מכריזים שהסיבה האמיתית להבאת העומר היא מחמת שכן ציוונו הבורא ולא מחמת שום סיבה אחרת. ובכל זאת הבאת העומר מועילה שתתברך לנו התבואה בששדות, שמחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, והקב"ה יודע כבר ביום הראשון של פסח שבכוונתנו להביא לפניו עומר למחרת, ולכן הוא מברך את התבואה.

אור החיים על הפרשה

מעלה, אל הכהנים כיון שהם כהנים משרתי פני מלך וזוהי מעלתם. לכן לא יטמאו לנפש אדם, ולכן הקדים את התואר הכהנים למתואר בני אהרן, כי הטעם לציווי שלא יטמאו בעמיו. הוא משום מעלתם שהם כהנים. שפירושו של דבר. כיון שהם יוצאים ונכנסים לפני.

הלקח הנלמד מדבריו שאין כל בני אדם שוים. ואלו המשרתים פני המלך יש להם להיזהר יותר לפי מעלתם, לא יטמאו למת, כי לא מתאים לטמא לשרת את המלך, גם תלמידי חכמים צריכים להיזהר להתנהג לפי מעלתם.

(ישובים ותירוצים על אור החיים הקדוש)

"והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכהן... ממחרת השבת ניפנו הכהן"

במסכת ראש השנה (טו.) אמרו: "מפני מה אמרה תורה הביאו עומר בפסח? מפני שהפסח זמן תבואה הוא, אמר הקב"ה: הביאו לפני עומר בפסח כדי שתתברך לכם תבואה שבשדות" עד כאן דברי הגמרא.

ולכאורה יש להקשות, אם כל הסיבה להבאת העומר היא כדי שתתברך התבואה שבשדות, מדוע אנו מביאים את העומר "ממחרת השבת", ביום השני של חג הפסח, הלא כבר ביום הראשון של פסח אנו נידונים על התבואה, כמו שכתבו המפרשים, ואם כן בדין שנביא את העומר ביום הראשון של פסח - אותו היום הוא יום הדין של התבואה.

"ויאמר ה' אל משה אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אלהם לנפש לא יטמאו בעמיו"

תמה אור החיים הקדוש מהו הלשון אמר אל הכהנים, מדוע שינה מהסדר הרגיל כפי שאומר בכל התורה דבר אל הכהנים.

גם מדוע כתב הכהנים לפני בני אהרן, היה לו לומר להפך בני אהרן הכהנים.

התירוץ הוא כפי שכתוב בתנחומא כאן, אמר הקב"ה למשה אין נאה ליצא ונכנס לפני להסתכל במת.

וכן מתבארים הדברים, אמור לשון

פרפראות לתורה

"ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קדש..."

מעשה בחסיד אחד, שהייתה לו פרה אחת חורשת. לימים ירד אותו חסיד מנכסיו ומכר את פרתו לנכרי אחד. חרש בה הנכרי שישה ימים של חול, בשבת הוציאה לחרוש בה, רבצה תחת העול ולא רצתה לעשות מלאכה. היה הולך ומכה אותה, והיא אינה זזה ממקומה. כיון שראה כך, הלך הנכרי אצל אותו חסיד ואמר לו: בוא וקח פרתך! ששת ימים עבדתי בה, וביום השבת הוצאתיה לחוץ - ורבצה תחת העול ולא רצתה לעשות שום מלאכה בעולם. וכמה שהייתי מכה אותה היא אינה זזה ממקומה.

"וספרתם לכם ממחרת השבת... שבע שבתות תמימות"

אחרי ספירת העומר אנו אומרים מדי ערב את התפילה הבאה: "הרחמן הוא יבנה בית המקדש ויחזיר העבודה למקומה במהרה בימינו".

נשאלת השאלה: מדוע תיקנו הקדמונים לומר תפילה זו דווקא אחרי ספירת העומר?

משיבים על כך חכמי ישראל: מצוות ספירת העומר ביום ט"ז בניסן, ומשחרב בית המקדש

ובטלה מצוות "הקרבת העומר" אין ספירת העומר מן התורה אלא מדברי חכמים - "זכר למקדש" - כמובא במסכת מנחות (ס"ג, ע"א). משום כך אנו פונים בתפילה מדי ערב בגמר ספירת העומר, שהבורא ישיב במהרה את עבודת בית המקדש כבשנים קדמוניות, כתוצאה מכך נקיים גם את ספירת העומר כמצווה מן התורה, ולא "זכר למקדש"...

ינית בת דחל
דבורה בת אביגיל
ת.נ.צ.ב.ה

ארלט חנה
בת פריחה
ת.נ.צ.ב.ה

דוד (עמרם)
בר עיישה
ת.נ.צ.ב.ה

לאה בת
סוליקה רביבו ז"ל
(ה"ד)
ת.נ.צ.ב.ה

מו"ד
רבי אלעזר אבוהצירא
בן שמחה
רבי עובדיה יוסף
בן ג'ודג'יה
רבי יודם מויכאל
אברגיל בן דינה
ת.נ.צ.ב.ה

**טעמים להדלקת
המדורה בל"ג בעומר**

המנהגים).

א"ה ביום שני בערב, ליל ל"ג בעומר. בל"ג בעומר נהגו בקהילות ישראל להדליק מדורות, א"ה נביא כמה טעמים להדלקת המדורות:

א. אומר הזוהר (דברים רצא ע"ב), כי ביום פטירת רבי שמעון בר יוחאי, גילה רבי שמעון בר יוחאי לתלמידיו את סודות הזוהר, ויום זה התארך, ולא היה רשות לשמש לשקוע עד שסיים סודותיו, ועלתה נשמתו למרום, וכל היום הבית היה מוקף אש ואור גדול, וזכר לזה מדליקים מדורות (בני יששכר).

ב. יש מסבירים: כיון של"ג בעומר המידה של אותו יום היא "הוד שבהוד", לכן צריך להרבות באור (טעמי המנהגים).

ג. לפי שבעת השבועות שבספירת העומר הם כנגד שבעה קולות שבתהלים (כ"ט): "הבו לה' בני אלים". השבוע החמישי הוא כנגד "קול ה' חוצב להבות אש", לכן מרבים אור בל"ג בעומר, שהוא השבוע החמישי (טעמי המנהגים).

ד. זכר למשואות שהיו מעלים להודיע על קידוש החודש, והרומאים אסרו לעשות כן, לכן היו המדורות סמל של מרד, ולכן ביום ההילולא של רבי שמעון בר יוחאי - שהיה המורד הגדול נגד הרומאים מדליקים מדורות (זו

ה. יש שכתבו שהסיבה להדלקת המדורות היא על פי מה שאמרו בגמרא בברכות (ג:): "נוח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים", והרי תלמידיו של רבי עקיבא נפטרו בגלל שלא נהגו כבוד זה בזה, ורמז לכבשן האש מדליקים מדורות, שידעו שעדיף ליפול בכבשן האש ולא להלבין פני חברו ברבים. (ילקוט ספיה"ע)

ו. מפני שהתורה נמשלה לאש, שנאמר: "הלא כל דברי כאש נאום ה'" ויסודותיה נמשלו לאש פנימית יותר.

ז. משום שרבי שמעון בר יוחאי היה אור העולם בתורתו, ויום זה הוא יום הילולתו.

ח. התורה נקראת "טוב", כמו שנאמר: "כי לקח טוב נתתי לכם", ובה צפון האור הגנוז שנאמר עליו "וירא אלוקים את האור כי טוב". והנה אם נתבונן בתורה נראה כי המילה "טוב" כתובה לראשונה בתורה - במילה השלושים ושלוש. אם כן אפשר להסביר: שה"אור כי טוב", הוא אור התורה, שמתחיל להתנוצץ ביום ל"ג בעומר, ט"ב [17] ימים קודם מתן תורה, לכן אנו מדליקים מדורה שכוונתה להבעיר את הניצוץ של התורה שבתוכנו (בהלכה ובאגדה ימי העומר).

דיון משפחתי

עם הרב יצחק זלברשטיין

"איש איש מבית ישראל ומן הגר בישראל אשר יקריב קרבנו" (ויקרא כ"ב, י"ח), "איש איש" - לרבות את הנכרים שנודרים נדרים ונדבות בישראל (מנחות ע"ג). באחת השכונות בעיר תל-אביב התקיימה תהלוכה גדולה של הכנסת ספר תורה. את התהלוכה לוותה תזמורת, ומשתתפים רבים הגיעו לרקוד לשיר ולכַרְכַר בעז לכבודה של תורה.

במהלך התהלוכה ארע דבר מאד לא שגרתו; פאָשר חלפּו מלוי ספר התורה בסמוך לבנין בו מתגוררים פועלים סוּדָנים ותאילנדים, שמעו הללו את הגוונים המשמחים, וראו את צהלת המשתתפים שרקדו ופזזו לפני הספר תורה. למרבה הפלא, קמו הפועלים והצטרפו גם הם לרקודים...

במהלך השמחה, נגש אחד הפועלים ובקש להחזיק את ספר התורה...

וכאן התעוררה שאלה לא פשוטה - האם מתר לתת לנכרי לאחוז את ספר התורה?

תשובה:

אולם, בפוסקים רבים מצינו שמותר ליתן לנכרי לאחוז בספר תורה, (יען למשל בבאור הלכה סי' שמ"ט ד"ה ולתנו, ובדברי הגר"ח פלאגי בספר חיים ב"ג, וגם ב"מים רבים" הביא שהיו שהתירו). ולמעשה נראה, שאם בא נכרי ומצטרף לתהלוכה ונראה שעושה זאת כי רוחש כבוד לתורה, ומבקש להחזיק את הספר תורה, פי מרגיש שעל ידי זה יתברר, במקום חשש איבה יש מקום לתנו לו לאחוז בספר התורה.

כתב הרמב"ם (פ"י מהלכות ספר תורה ה"ח): "כל הסמאים, ואפלו גויים, מתרים לאחוז ספר תורה ולקרות בו".

לסכום: במקום חשש איבה נתן לתנו לנכרי לאחוז בספר התורה, פאָשר נראה שמענין לאחוז בו מפני הכבוד שרוחש לתורה.

לדפואה שלומיה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה בת רחל

לדפואה שלומיה

נפתלי בן נעמה
ציונה בת נעמה

לדפואה שלומיה

חיים בן אסתר
הדס פלודה
בת אסתר

לדפואה שלומיה

מרי מרים
בת רחל
תנצבה

לדפואה שלומיה

נג'יה
בת סרה
תנצבה

סיום האבלות על תלמידי רבי עקיבא

שהוא מחוייב בפריה ורביה. ובו תלוי עיקר השמחה, ואין הדבר תלוי בכלה.

זוג ספרדים שנרשמו לנישואין בל"ג בעומר, מחוסר ידיעה, וקבעו אולם וכו', וכעת סמוך לחתונה נודע להם שהספרדים ממתניים עד יום ל"ד בעומר, ויש להם עוגמת נפש או הפסד מרובה בביטול החתונה, יכולים להקל בדיעבד (ילקו"י ספיה"ע עמ' תל"ב).

ספרדי המוזמן לחתונה של אשכנזים הנערכת ביום ל"ג בעומר, מותר לספרדי להשתתף בכל השמחה (ילקו"י ספיה"ע עמ' תל"ג).

מותר לברך ברכת שהחיינו על פרי חדש בימי הספירה, ואף מי שנהג שלא לברך שהחיינו בימי הספירה מטעם אבלות, אין צריך התרה כדי לבטל מנהגו (חזו"ע יו"ט עמ' רנ"ט - ר"ס).

אולם לעניין לבישת בגד חדש טוב להחמיר שלא ללבושם מאחרי חג הפסח ועד ל"ג בעומר כי השמחה בלבישת בגד חדש גדולה יותר מאכילת פרי חדש. אומנם נראה שכבר בל"ג בעומר אפשר לברך שהחיינו על בגד חדש. (בהלכה ובאגדה ימי העומר עמ' 170, ומבואר מדבריו שאפילו לדעת הספרדים שמחמירים באבלות עד ל"ד בעומר, לענין ברכת שהחיינו יכולים להקל מל"ג בעומר. וכן נראה דעת הילקוט יוסף).

בליל ל"ג בעומר ולמחרתו נוהגים להקל לשמוע שירים מכלי נגינה, וכל שכן מטייפ ומחשב וכדומה, לכבוד ההילולא של התנא רבי שמעון בר יוחאי ע"ה.

מותר לשמוע כלי שיר בל"ג בעומר אפילו כשלא עורכים הילולא לכבוד רבי שמעון בר יוחאי, וכן אדם בביתו, מותר לו לשמוע כלי שיר מכיוון שהותר לשמוע בל"ג בעומר לא מחלקים בין ההילולא לבין ביתו של כל אדם.

לדעת הספרדים שנוהגים אבלות עד יום ל"ד בבוקר, במוצאי ל"ג בעומר יכולים לשמוע כלי שיר (ילקו"י ספיה"ע עמ' תנא).

פשט המנהג בכל ספרד שלא להסתפר בימי הספירה עד יום ל"ד לעומר בבוקר, ואינם מסתפרים ביום ל"ג בעומר כמנהג האשכנזים, אלא בל"ד לעומר בבוקר. ולאחר מכן מותר להסתפר בכל עת שירצה. לדעת האשכנזים שנוהגים כדעת הרמ"א יכולים לישא אישה ביום ל"ג בעומר, אומנם לדעת הספרדים שנוהגים כדעת מרן השולחן ערוך אפשר לישא אישה רק ביום ל"ד בעומר.

אם החתן ספרדי והכלה מבנות אשכנז, או להיפך, הולכים בזה אחר העדה של החתן, בין להקל ובין להחמיר. שהכל תלוי בחתן

יום ל"ד בעומר	יום ל"ג בעומר	_____
_____	מותר	שמיעת שירים בהילולא של רבי שמעון בר יוחאי
מותר	מותר כיון שהותר בהילולא הותר גם בבית	שמיעת שירים - בבית
מותר	לדעת הספרדים אסור לדעת האשכנזים מותר	תספורת וגילוח
מותר	לדעת הספרדים אסור אומנם מותר לספרדי להשתתף בנישואי אשכנזים הנערכים בל"ג בעומר לדעת האשכנזים מותר	נישואין
_____	אם יש להם עוגמת נפש או הפסד מרובה בביטול החתונה, יכולים להקל בדיעבד	זוג ספרדים שנרשמו לנישואין בטעות ביום ל"ג בעומר
מותר	מותר (בהלכה ובאגדה ימי העומר)	הנוהגים שלא לברך שהחיינו על בגד חדש

פסח שני

לא להניח אפילו יום אחד להפסיק. ביסוד זה ביאר הרב הקדוש משינאווא זי"ע (דברי יחזקאל החדש עמ' ע"ב) את תשובת משה רבינו לטמאים: "ויאמר להם משה עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם".

ולכאורה צריך ביאור, הרי האיש משה היה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה, ואיך היה בטוח בעצמו שהקב"ה יתגלה אליו עכשיו בזו השעה תיכף ומיד.

והתשובה היא, מכיון שראה משה רבנו את זעקתם והשתוקקותם - שזעקו 'למה נגרע' היה בטוח שמיד יתגלה ה' ויחדש עבורם מצוה בשבילם, כי בכוח זעקה זאת לשדד מערכות שמים וארץ, ובוודאי יענה הקב"ה, לכן אמר בוודאות

'עמדו ואשמעה מה יצווה ה'".

מנהג אכילת מצה ביום זה: יש שנוהגים לאכול מצה בפסח שני, והטעם: זכר למצה שהיו אוכלים מקריבי קרבן הפסח ב"ד באייר, שנאמר (במדבר ט', י"א) "בחודש השני בארבעה עשר... על מצות ומרורים יאכלהו" (זיו המנהגים דף ק"ד).

טעם אחר: לפי שאכלו בני ישראל את המצות שהוציאו ממצרים עד י"ד באייר, שנאמר (שמות ט"ז, א') "ויבאו כל עדת בני ישראל אל מדבר סין בחמשה עשר יום לחודש השני", ופירש רש"י (שם ד"ה בחמשה עשר), נתפרש היום של חנייה זו, לפי שבו ביום כלתה החררה (המצה) שהוציאו ממצרים והוצרכו למן (זיו המנהגים עמוד ק"ד).

• ברכת המצה בכל ימות השנה (חוץ מפסח) מזוונות, ועדיף לאוכלה בתוך הסעודה, או לקבוע עליה סעודה על ידי שיאכל 216 גרם.

אומנם אם זה מצות רכות ועבות ברכתם

המוציא וברכת המזון כל השנה (הלכה ברורה ח"ח

סי' קס"ח סעיף כ"ה). וכן מצה שהרטיבו אותה במים ונהיית רכה מברכים עליה המוציא.

• ביום י"ד אייר, אין אומרים וידוי

ונפילת אפים, אבל ביום ט"ו באייר

המנהג לומר וידוי ונפילת אפים.

• יש אומרים שאין צריך לומר

וידוי גם במנחה שלפני פסח שני,

דהיינו במנחה של י"ג אייר. ואף

שיש חולקים, כל ספק בדין

תחנון הולכים לקולא, ואין

צורך לומר וידוי ונפילת

אפים במנחה של י"ג

אייר.

זיכה אותנו ה' יתברך להגיע היום

ליום המיוחד הזה י"ד באייר.

למה נגרע - זעקה הפותחת את כל השערים

ראיתי בבאר הפרשה: ידועים דברי הזוהר הקדוש (רע"מ ח"ג קנב:) על יום פסח שני, ביום זה יוצא הכרוז: "מי שעדיין לא עלה בידו לראות את פני השכינה יבוא ויכנס בימים אלו לראות את פני האדון ה', בטרם ינעלו השערים, והכרוז מכריז בארבעה עשר לחודש השני (אייר) כי מאז ועד שבעה יומין השערים פתוחים, ומכאן ולהלאה ינעלו השערים" עכ"ל.

והנה כתוב בפרשת בהעלותך, בענין 'פסח שני' (במדבר ט', ז') "ויאמרו האנשים ההמה אליו, אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו".

וצריך ביאור מה טענה היא זאת, והרי הם עצמם ענו על שאלתם - "אנחנו טמאים לנפש אדם". והטמא אינו יכול להקריב קרבן.

וביאר הרב הקדוש ה'חידושי הרי"ם' זי"ע (הובא בבית ישראל אמור תשכ"ט) שעל כרחק שאותם הטמאים לנפש אדם, לא שאלו 'למה נגרע', אלא הם זעקו מנהמת ליבם, למה נגרע... למה נגרע... ידענו גם ידענו כי טמאים אנחנו, אבל רוצים אנו להיות בכלל המקריבים את קרבן ה'.

וזהו הלימוד מ'פסח שני' לכל בר ישראל באיזה מצב ומקום שהוא נמצא - אם יזעק אל ה' בחזקה 'למה נגרע', אף כי שקוע הנני בהבלי עולם, אבל 'רצוננו לראות את מלכנו' יפתח לו הבורא חלוני רקיע, ויזכה להיכנס להיכלות הקדושה.

וכך כתב הרב הקדוש 'בית ישראל' זי"ע (בהעלותך תשכ"ג) וז"ל: ויש רמז לזה בענין פרשת פסח שני, אף שנראה שאין להם עצה אבל בהשתוקקות שלהם שזעקו 'למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'" נתחדש להם מצוות פסח שני, וזה הכח שיכול האדם לפתוח את השערים אף שנראה לו שנסגרו. כמובא בגמרא (פסחים פה:) אף מחיצה של ברזל אינה מפסקת לישראל לאביהם שבשמים, ועל זה הזהיר שלמה המלך (משלי ח' לד) 'אשרי אדם שומע לי לשקוד על דלתותי יום יום לשמור מזוזות פתחי, לשקוד ולשמור את הפתח שיכול לכונוס אפילו שנראה לו שהם סגורים, והעצה לשקוד על דלתותי יום יום

לפוח נגרע
לבולתי הקריב
את קרבן
ה' במועדו
פתח
פני ישראל

ל"ג בעומר

"הוד שבהוד"

על פי הקבלה ישנה חלוקה של שבע ספירות (מידות) הם: חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות. בספירת העומר אנו אמורים לתקן את המידות כך שכל שבוע שייך למידה אחת וכל יום הוא מידה באותו היום בשבוע וכך מושלמת עבודה זאת מכיוון שהספירה היא שבע שבועות, השבוע הראשון שייך לחסד והיום הראשון שבו הוא-חסד שבחסד, השני גבורה שבחסד וכן הלאה.

יום ל"ג בעומר יוצא ביום החמישי של השבוע החמישי והמידה של יום זה הינה "הוד שבהוד". חכמי הקבלה מציינים יום זה כיום מסוגל מאוד מפני שהמידה של "הוד שהוד", מעלתה גבוהה ומיוחדת.

הרב הקדוש ה'חתם סופר' ז"ע (דרשות ח"ב רפ.) כתב, שמדת ה'הוד שבהוד' היא בבחינת 'כתר', ומתעורר ביום זה העת רצון שהיה בזמן שנגלה הקב"ה לישראל בעת מתן תורה.

יום מסוגל לישועות

ראיתי בבאר הפרשה: יום ל"ג בעומר מסוגל לפעול בו כל מיני ישועות, וכלשונו של הרב הקדוש ה'עבודת ישראל' מקאזניץ זיע"א (תהילות ישראל, תהלים מב): כי כל ימי הספירה אנו מייחלים ליום ל"ג בעומר שבו הרחמים גוברים, מכיוון שרבי שמעון בר יוחאי האיר לכל ישראל בתורתו הקדושה, לכן יום זה מסוגל להאיר לכל אחד ואחד במצבו הן ברוחניות הן בגשמיות.

ובפרט בשלש אלה, זרע של קיימא, חיים

ארוכים, ופרנסה טובה.

זרע של קיימא - הרב הקדוש ממנוקאטש ז"ע (שער יששכר מאמרי חודש אייר מאמר גל עיני אות כב) מביא בשם סבו הרב הקדוש ה'שם שלמה' ז"ע שהרוצה להיפקד בזרע של קיימא יעתיר על כך בברכת רפאנו, כי ענין זה נכלל בכלל 'רפואה', וביום זה שהוא בחינת הוד מסוגל לבקש על רפואות. **חיים ארוכים** - כמו שמביא הרב הקדוש ממנוקאטש ז"ע (שם אות י) כי 'שמעון בן יוחאי' בגימטריא מחיה מתים.

פרנסה טובה - בשו"ת חתם סופר [יו"ד רל"ג] הביא בשם מדרש שאחרי שבט"ו אייר נגמרה הצידה שהביאו אתם בני ישראל ממצרים - הלכו ג' ימים בלא לחם - ובי"ח אייר שהוא יום ל"ג בעומר התחיל המן לרדת, ואם כן יום זה מסוגל לבקש על המזונות והפרנסה של האדם.

ועוד, שתיבות 'שמעון בר יוחאי' עולים בגימטריא "ורפאתיו" (אורה ושמחה). ולא זו בלבד, אלא כמו שאמר הרב הקדוש רבי פנחס מקאריץ ז"ע (אמרי פנחס השלם אות רלא) שיום זה מסוגל ביותר לעורר בו עניין הרפואה ומי שצריך לקחת רפואה (תרופות) יתחיל בל"ג בעומר, שכאמור 'בורא רפואות' מכיוון כנגד 'הוד'. ואם כן יום ל"ג בעומר שהוא ספירת הוד שבהוד הרי הוא מסוגל להביא לתכלית הרפואה.

מעלת ל"ג בעומר

יום 'ל"ג בעומר' - יום קדוש ונורא הוא, המאיר באור מופלא רום מעלה, והוא 'יומו של רשב"י' כמו שהוא עצמו אמר באידרא (אידד'ז האזינו רצא): כשגילה

הנרות מנין לנו
היא

מאורת עינינו

הוא ימליץ

טוב עלינו

ארונונו בר יוחאי

(פיוט ואמרת)

כל לילה

ל"ג בעומר

יכול אני לפפור
את כל
העולם כולו
מן הדין
מיום שנבראתי
עד עתה
(סוכה מ"ה)

הזה על ציון רבי שמעון בר יוחאי היא שלא כטבע, דכתיב (משלי יג ט) 'אור צדיקים ישמח'.

ידועים ומפורסמים דברי מורינו הרב רבינו חיים וויטאל זי"ע (שער הכוונות דרוש ו' ענין ל"ג לעומר) שהעיד הרב אברהם הלוי זי"ע שהיה רגיל לומר בכל יום בתפילת מנחה 'נחם את אבלי ציון' בהתאבלו על ירושלים, ואף ביום ל"ג בעומר בהיותו על ציון רבי שמעון בן יוחאי אמר בתפילתו 'נחם', לאחר שגמר תפילת 'שמונה עשרה', אמר לו האריז"ל, ראיתי בהקיץ את רבי שמעון בר יוחאי עומד על קברו וצויה אותי לשאול אותך מדוע הינך משבית את שמחתו הגדולה ואומר נחם ביום זה (לא עבר חודש ימים ואחד מבניו נפטר ל"ע). ומכלל זה למדים אנו כמה שמחה יש לפני רבי שמעון בר יוחאי כשאנו שמחים ביומו הגדול.

לימוד תורת רשב"י

עד כמה יכול אדם להתרומם בתורה, יתבונן בעצמו ויציר בדעתו, שאין איש בדורנו שיעלה על דעתו, כי חשוב הוא שבבואו לעולם העליון יושיבוהו בהיכלו של רבי שמעון בר יוחאי, ואילו כאן בזה העולם, הרשות נתונה בידי כל אחד להיכנס להיכל קדשו של רבי שמעון בר יוחאי, על ידי שישב וילמד מאמרותיו של רבי שמעון בר יוחאי.

לידת רבי שמעון בר יוחאי

מובא מהרב הקדוש ה'בני יששכר' זי"ע (חודש אייר מאמר ל"ג בעומר) בוודאי ביום ל"ג בעומר גם נולד רשב"י ובאותו יום שנולד התחיל אורו להאיר.

סודות התורה ביום פטירתו ועצר את החמה שלא תשקע עד שיגמור לגלות את כל הסודות שרצה לגלות אז. וכלשון הזוהר הקדוש: ולא יתרחק היום מאתנו, שהרי כל היום הזה שלי הוא, וביום זה נפתחים כל שערי רקיע להריק עלינו שפע עד בלי די. ורמז לדבר, יושפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תיבות רשב"י (רבי שמעון בר יוחאי) (טעמי המנהגים).

והדברים אמורים בכל שנה ביום ל"ג בעומר שבכל שנה ביום ההילולה הוא עומד וממליץ טוב על בני ישראל לפוטרם מן הדין, ומבטל את כל הגזירות. וכן נשמע הקול ממערת רבי שמעון בר יוחאי בעת שנכנסה מיטתו בלהב אש למקום מנוחתו במירון: "זה האיש מרעיש הארץ, מרגיז ממלכות, ברקיע נשקטים ביום הזה בשבילך". ומבואר בחז"ל שבכל שנה ושנה ביום הזה 'נשקטים כל המקטרגים, ומתבטלים כל הדינים' בזכות רשב"י.

ל"ג בעומר כיום הכיפורים

והנה, קדושת היום של ל"ג בעומר כעין קדושת יום הכיפורים לענין מחילת העוונות וטהרת נפשות ישראל מכל חטא.

וכן אמר הרב הקדוש רבי יהושע מקאמינקא זי"ע לרב הקדוש משינאווא זי"ע, דעניין יום הכיפורים הוא, שאהרן הכהן שהוא בחינת 'הוד' נכנס לקדשי קדשים שאף הוא בחינת 'הוד', כך גם בל"ג בעומר מתעורר בחינת 'הוד' שבהוד' ואפשר לפעול בו ישועות כביום הכיפורים (הובא באוהב שלום השלם ח"ב עמ' י"ח).

השמחה בל"ג בעומר

מובא מהרב הקדוש ה'בני יששכר' זי"ע (חודש אייר מאמר ג אות ג) אשר נתאמת לנו מאנשי אמת השמחה ביום

סיפורי צדיקים

נעשה אדם - בזכות רשב"י

ובטוב לב.

אש קודש

בצעירתו למד הרה"ק ר' ישראל, המגיד מקוז'ניץ זיע"א בישיבה בעיר ריצוול. פעם הגיע לישיבה מוכר ספרים, והיה בידו שולחן ערוך עם פירוש "מגן אברהם" שנדפס אותו זמן. ביקש מאחד מחבריו שילמד עימו בחברותא בכל יום שיעור ב"מגן אברהם". לאחר השיעור חשו בהתלהבות גדולה לעבודת השם. כשנכנסו לרבם הרה"ק רבי שמעלקא מניקלשבורג זיע"א, אמר הרבי: "ישראל, רואה אני על פניך שלמדת "מגן אברהם" דע לך, כי לימוד "מגן אברהם" מכניס אש קודש ללב..."

אהבת ישראל אמיתית...

פעם הגיע הרה"ק ר' ישראל, בעל ה"אהבת ישראל" זיע"א מויז'ניץ לעיר אחת. בתחנת הרכבת הגיעו המונים להקביל את פניו. ביניהם היה יהודי מוכה שחין שבגדיו בלויים ומזוהמים. הכל התרחקו ממנו, אך כשיגש לקבל שלום מהרבי, חיבקו הרבי ונישקו והחל לשוחח עמו בידדות ובאהבה. "זו אהבת ישראל אמיתית!" (מרוה לצמא)

צדיקים במיתתם קדושים חיים

רבי מאיר בעל הנס

"אמר רבי אחא בר חנינא גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שאין בדורו של רבי מאיר כמותו, ומפני מה לא קבעו הלכה כמותו שלא יכלו חבריו לעמוד על סוף דעתו. שהוא אומר על טמא טהור ומראה לו פנים (מסביר טעם), על טהור טמא ומראה לו פנים" (עירובין

דף י"א)

גדולתו

רבי מאיר בעל הנס היה גדול התנאים בדור הרביעי, ותלמידו החשוב ביותר של רבי עקיבא רבם של עשרים וארבעה אלף תלמידים, ונשא לאשה את בתו של ר' חנינה בן תרדיון שהיה מעשרה הרוגי מלכות. רבי מאיר אף נטל חלק חשוב בסידור המשניות וכל משנה שאין מוזכר בה מי אמרה מקובלנו כי ר' מאיר אמרה. מעשי צדקותו וניסיו הגדולים של רבי מאיר מפורסמים רבות אף בדברי התלמוד.

מעשה היה ברבי מאיר בעל הנס שהיה יושב ודורש כל ליל שבת. והייתה שם אישה אחת שהייתה שומעת הדרשה עד שהיה רבי מאיר גומר דרשתו. וכשהלכה לביתה מצאה שהנר כבר כבה.

שאל אותה בעלה: היכן היית עד עכשיו. אמרה: אצל החכם. נשבע בעלה שלא ייתן לה להיכנס לבית אלא אם כן תלך ותירוק בפניו של החכם. נשארה האישה מחוץ לביתה, שלא הייתה יכולה לעשות מה שציוה עליה בעלה הרשע. אמרו לה שכנותיה: עדיין את עומדת בכעסך. מוטב שנלך כולנו אצל החכם והוא ימצא איזו עצה. הלכו אצל רבי מאיר. בראותם ידע כבר ברוח הקודש כל מה שאירע, והוא טיכס עצה ובאמצע הדרשה אמר להם: אני צריך אישה שתירק על עיני החולה, לפי סודות הקבלה מעשה שכזה ירפא את

עיני. כל האנשים התפלאו מבקשת כבוד הרב והחלו להתלחש ביניהם. רבי מאיר הסתכל על האישה וביקש שתיגש אליו ותירק בעיניו, האישה סירבה לבקשה מוזרה שכזו, אך רבי מאיר הקפיד והכריח את האישה לעשות מעשה ניבזה שכזה וכולם אמרו לאישה להקשיב לעצתו כי יש בכך סודות גנוזים כנראה.

אחרי המעשה הניבזה אמר לה רבי מאיר: לכי לבעלך ואמרי לו: אתה אמרת לי לירוק פעם אחת, ואני ירקתי ז' פעמים. אמרו לו תלמידיו וכי טוב הדבר לבזות כך התורה. אילו אמר לאחד מאתנו היה יורק לו בסתר. אמר להם: לא יא כבוד מאיר גדול מכבוד קונו. שהרי שמו הגדול שנכתב בקדושה אמר הכתוב שימחה על המים, כדי להטיל שלום בין איש לאשתו, וכבוד מאיר לא כל שכן. (מעם לועז).

האם פטירת רבי מאיר בעל הנס היא ב"ד באייר?

כתב הגאון רבי בן ציון מוצפי שליט"א בספר תורה מציון שאין שום מקור לכך שיום י"ד באייר הוא יום פטירתו של רבי מאיר בעל הנס, וגם בספר טעמי המנהגים הביא בשם הרב מרגליות שאין זה יום פטירתו של רבי מאיר.

והטעם שקבעו את יום י"ד באייר ליום הילולתו מכמה טעמים: א. מפני שלעולם יום זה לא יחול בשבת, ויכולים לנסוע להשתטח על קברו ולהדליק נרות לעילוי נשמתו (בקובץ משנת יוסף מובא שיעקר המנהג הדליק נר לכבוד הצדיקים, הוא דווקא לכבודו של רבי מאיר בעל הנס). ב. מפני שהוא מהימים שאין בהם תחנון. ג. מפני שבדרכם לרבי שמעון בר יוחאי היו חונים ג' ימים לפני כן בקבר רבי מאיר בעל הנס. ד. מפני שהוא יום חנוכת בית הכנסת ובית המדרש במקום מצבת קבורתו (שנת תרכ"ז).

היום יום שישי חל יום י"ד באייר

לקבלת העלון במייל שלחו הודעה

alonorhaner@gmail.com

לקבלת העלון בוואטסאפ שלחו הודעה

0505069633

ניתן לקבל את העלון באתר "דרשו"

"עץ חיים היא למחזיקים בה..."

לתרומות והקדשות

חייגו

052-7134251

050-5069633

לכרחה והצלחה

מורים (מידוי)

בת רות